

# РЕШЕНИЕ

№ 3990

гр. София, 14.06.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,**  
в публично заседание на 31.05.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Георги Бозуков**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3832** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 184, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на П. Д. П.-управител на [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица] чрез адв. В. С. САК-С., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1427-0127010 от 01.04.2022 г., издадена от Т. С. К. - Началник отдел „Оперативни дейности“-С. в Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, издадена въз основа на Протокол за извършена проверка серия АА N 0127010 от 18.03.2022 г., съставен от А. Н. И. и Р. Р. Т. - инспектори по приходите в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

С жалбата се иска ПАМ да бъде отменена като незаконосъобразна, неправилна и постановена в противоречие с материалния закон и фактите по делото.

Жалбоподателят [фирма] с управител П. Д. П. чрез АДВ.В. Б. С., редовно призован, се явява управителят и се представлява от адв. С.. Адв. С. моли съдът да уважи жалбата и да отмени като незаконосъобразна, неправилна и несъобразена с фактическата обстановка – Заповед за налагане на принудителна административна мярка. Моли да му бъдат присъдени направените съдебни и деловодни разноски.

Ответникът Т. С. К.-Началник на отдел „ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“-С. при ЦУ на НАП, редовно призован, се представлява от юрк. И.. Юрк. И. моли съдът да остави

жалбата без уважение, като неоснователна и недоказана. Моли да потвърди административния акт, като правилен и законосъобразен. Моли съдът да вземе предвид, че на жалбоподателя е дадена възможност, да заплати имуществената санкция, съгласно представените по делото НП и обектът да не бъде запечатан, но същите се обжалват в СРС. Също така е установено и друго нарушение, а именно разлика в касовата наличност, което моли също да бъде съобразено, при постановяване на решение. С оглед изхода на делото претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София- град, III отделение, 71 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 18.03.2022 г. в 13:16 часа е извършена проверка на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ДР на ЗДДС - магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК].

При проверката било констатирано, че търговецът [фирма], ЕИК[ЕИК] в качеството си на задължено лице по чл. 3 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин на министъра на финансите, не регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги от търговския обект, чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация за обекта фискално устройство (ФУ), с което е допуснато нарушение на разпоредбите на наредба и чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Извършена била контролна покупка на 1 брой калъф за мобилен телефон на обща стойност 25,00 лв. (двадесет и пет лева) от А. Н. И. - инспектор по приходите, за която не е издаден фискален бон от ФУ в обекта модел, „D. P. S 01“ с ИН на ФУ D. и ФП № 36706298 или друг документ, отговарящ на изискванията на Наредба Н-18/2006 г. Плащането е прието от Е. П. П. - служител в обекта за сметка на [фирма], ЕИК[ЕИК].

След легитимация на контролните органи са предприети процесуалните действия за нуждите на проверката (преброяване на парите в касата, изготвяне на опис, снемане на отчет от ФУ, попълване на декларации, преглед на документи и др.) от наличното в обекта ФУ са отпечатани КЛЕН и Дневен финансов отчет (ДФО), от които е видно, че сумата от 25.00 лв. (двадесет и пет лева) не е отразена, като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка. Установена била и положителна разлика в касаовата наличност в размер на 35.75 лв., като с тези действия е прието, че задълженото лице укрива приходи и нанася непосредствена вреда на фиска в размера на неотчетените продажби в размер на 35.75 лв.

Във връзка така констатираното на жалбоподателят били съставени АУАН № 0346679/22.03.22 г. и АУАН № 0346680/22.03.22 г.

На 01.04.2022 г., ответникът във връзка с извършената проверка издал оспорената, в настоящото производство заповед № ФК-С1427-0127010/01.04.22 г., с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС, във връзка с чл. 187 от ЗДДС, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка (ПАМ) - запечатване на търговски обект-магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от

[фирма], ЕИК[ЕИК] и е забранен достъпът до обекта за срок от 14 дни.

Установеното се потвърждава от приложените доказателства:

Протокол за извършена проверка серия АА №0127010/18.03.2022г., КЛЕН от 18.03.2022 г., Дневен финансов отчет 18.03.2022 г. и Декларация КД-126.

В с.з. са разпитани в качеството на свидетели Е. П. П., дъщеря на жалбоподателя и К. А. Д., която живее с жалбоподателя на съпружески начала.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Подадена е в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 във вр. с ал.2 и ал.3 от АПК и се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1427-0127010 от 01.04.2022 г., издадена от Т. С. К. - Началник отдел „Оперативни дейности“-С. в Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, издадена въз основа на Протокол за извършена проверка серия АА N 0127010 от 18.03.2022 г., съставен от А. Н. И. и Р. Р. Т. - инспектори по приходите в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП - запечатване на търговски обект магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК] и е забранен достъпът до обекта за срок от 14 дни.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията установени с АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да се съдържат фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС мярката се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството ѝ на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания.

Видно от Заповед № ЗЦУ – 1148/25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП, на основание чл.10, ал.1, т. 1 от ЗНАП и чл. 186, ал. 3 и ал. 4 от ЗДДС, Началниците на отдели „Оперативни дейности“-в Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки „запечатване на обект“ по чл. 186 от ЗДДС, поради което обжалваната заповед е издадена от компетентен орган и не страда от пороци, влечащи нейната нищожност. Спазени са изискванията за форма на административния акт, като не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административно производствените правила.

В процесния случай принудителната административна мярка е наложена на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б „а“ от ЗДДС и е с оглед целта на закона за предотвратяването и преустановяването на административни нарушения, както и за предотвратяване на вредните последици от тях по арг. от чл. 22 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 186 от ЗДДС урежда хипотезите, при които се налага ПАМ, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, сред които е и неиздаването на съответен документ

за продажба по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. “а“ от ЗДДС. Следователно, условието, което поставя цитираната правна норма, послужила като основание за налагане на процесната принудителна административна мярка, в случая е дружеството жалбоподател, като лице по чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., да е допуснало нарушение на установения законов ред или начин за документиране на извършена продажба, свързано с неиздаване на съответен документ за продажба – в случая фискален касов бон или касова бележка от кочан, което представлява административно нарушение на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 118, ал. 1 от ЗДДС и чл. 25, ал. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ.

От приобщените по делото и обсъдени по-горе писмени доказателства, в това число и протокол за извършена проверка, който като официален документ се ползват с материална доказателствена сила относно изложените в него факти, неопровергани в хода на делото от страна на жалбоподателя, а и от твърденията в жалбата се установява по-безспорен начин извършено от страна на последния нарушение на чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на Министъра на финансите, а именно, че на 18.03.2022 г. в 13:16 часа при извършена проверка на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ДР на ЗДДС - магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК] е констатирано, че търговецът [фирма], ЕИК[ЕИК] в качеството си на задължено лице по чл. 3 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин на министъра на финансите, не регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги от търговския обект, чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация за обекта фискално устройство (ФУ), с което е допуснал нарушение на разпоредбите на наредба и чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Релевираните в жалбата доводи и твърденията на свидетелите в с.з., относно развилото се административно-наказателно производство и твърденията, че магазина не е работел, а дъщерята на жалбоподателя само го е наглеждала, защото е бил в болница по това време, са ирелевантни за настоящия спор и това е видно и от нормата на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС, в която изрично е посочено, че ПАМ се прилага независимо от имуществените санкции /в този смисъл и Решение № 12763 от 25.11.2008 г. на ВАС по адм. д. № 8007/2008 г./.. Макар двете производства да са породени от един и същ юридически факт имат самостоятелно съществуване. Това произтича и от техния характер: ПАМ имат преустановителни, възстановителни или превантивни функции – в случая процесната ПАМ има за цел да пресече и преустанови извършването на следващи нарушения, докато с АУАН се установява конкретно извършено административно нарушение, а с НП се прилага санкцията на съответната административноправна норма. ПАМ от своя страна няма санкционен характер. Същата се налага с оглед обективното извършване на посоченото нарушение, има за цел неговото преустановяване и превенцията срещу последващи неправомерни деяния.

При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи.

Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на принудителната административна мярка. В конкретния случай такава преценка е била направена и подробно аргументирана от административния орган с мотиви, които съдът намира за напълно достатъчни за формиране на извод относно спазване изискванията на съразмерност, приложими при упражняването на оперативна самостоятелност - в оспорения акт се съдържат конкретни обстоятелства, при които е извършено нарушението, посочено е, че продължителността на срока е определен с оглед начина и вида на организиране на отчетността, които са довели до извършеното деяние, посочено е, че нарушителят извършва търговска дейност отдавна и е наясно с изискванията за този вид дейност. Предвид изложеното, съдът намира оспорената заповед за издадена в съответствие с материалния закон.

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 от ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, където е извършено нарушението. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази ѝ част.

Съдът не кредитира показанията на свидетелите П. и Д., защото те са в роднинска връзка с жалбоподателя, заинтересовани са от изхода на делото и техните показания не се подкрепят от събрания по делото доказателствен материал.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството: На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ТД на НАП-С. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Воден от горното, Административен съд София-град, III-то отделение, 71 състав

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Д. П.-управител на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], чрез адв. В. С. САК-С., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1427-0127010 от 01.04.2022 г., издадена от Т. С. К. - Началник отдел „Оперативни дейности“-С. в Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, издадена въз основа на Протокол за извършена проверка серия АА № 0127010 от 18.03.2022 г., съставен от А. Н. И. и Р. Р. Т. - инспектори по приходите в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" и чл.187 ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект: магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от

[фирма], ЕИК[ЕИК] и е забранен достъпът до обекта за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: